

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.516 van 28 november 2011
in de zaak A. 196.546/IX-6805**

In zake : XXXX

tegen :

het SELECTIEBUREAU VAN DE FEDERALE OVERHEID
(SELOR)

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 mei 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van Selor “waarbij het verzoek tot heroverweging van 7 maart 2010 niet wordt ingewilligd zoals ingesteld door XXXX na de weigeringsbeslissing van zijn verzoek van 15 januari 2010 tot inzage van en toegang tot zijn volledig dossier”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2011.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Emmanuel Jacubowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 18 september 2009 schrijft de verzoeker zich in voor de selectie van juridisch adviseur voor de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid.

De voorselectie bestaat uit een geïnformatiseerde test (postbakoefening), de vergelijkende selectie uit een interview. Volgens het selectiereglement beoogt het interview de evaluatie van de vereiste competenties, de motivatie en de affiniteit met het werkterrein. Om te slagen moet de kandidaat ten minste 24 punten op 40 behalen.

3.2. Op 9 oktober 2009 wordt de verzoeker uitgenodigd om deel te nemen aan de computergestuurde proef.

Op 6 november 2009 deelt de verwerende partij aan de verzoeker mee dat hij geslaagd is voor de computergestuurde proef met een score van 13,405 punten op 20.

3.3. Op 10 november 2009 wordt de verzoeker uitgenodigd om deel te nemen aan het mondelinge gedeelte van de selectie.

Op 27 november 2009 neemt de verzoeker deel aan het mondelinge gedeelte.

Op 6 januari 2010 deelt de verwerende partij aan de verzoeker mee dat hij niet geslaagd is voor het mondelinge gedeelte van de selectie omdat hij 20 punten op 40 behaalde terwijl minimum 24 punten op 40 vereist zijn.

3.4. Op 15 januari 2010 vraagt de verzoeker aan de verwerende partij om toegang te krijgen tot zijn persoonsgegevens die door haar bewaard en verwerkt worden, alsook om inzage in zijn dossier naar aanleiding van de voornoemde selectie.

Op 23 februari 2010 neemt de verzoeker inzage van zijn dossier en neemt hij een bundel met documenten in ontvangst.

3.5. Omdat volgens de verzoeker een aantal stukken ontbreken, richt hij op 7 maart 2010 een verzoek tot heroverweging aan Selor en een vraag om advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten omdat de weigering van de verwerende partij om deze documenten te verstrekken niet gebaseerd is op een weigeringsgrond zoals vervat in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

3.6. Met een brief van 8 maart 2010 brengt de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten zijn advies aan de verzoeker ter kennis. Zij adviseert dat het recht van toegang tot

bestuursdocumenten enkel betrekking heeft op bestaande bestuursdocumenten en dat Selor, wanneer het oordeelt dat het één of meer uitzonderingsgronden aanwezig in artikel 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur moet of kan invoeren en dit in concreto en op pertinente wijze kan motiveren, de informatie die onder deze uitzonderingsgrond(en) valt, aan de openbaarmaking kan onttrekken. Zij stelt voorts dat Selor niet een beroep kan doen op de bescherming van intellectuele rechten om de toegang tot de gevraagde bestuursdocumenten via het verkrijgen van een kopie te weigeren.

3.7. De verzoeker heeft binnen de termijn van vijftien dagen, zoals bepaald in artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994, geen kennis gekregen van enige schriftelijke beslissing van Selor na het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten, zodat het moet geacht worden een afwijzende beslissing te hebben genomen.

3.8. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij houdt in haar memorie van antwoord voor dat de verzoeker met een verzoekschrift van 8 maart 2010 de nietigverklaring heeft gevorderd van de beslissing waarbij hij niet geslaagd wordt verklaard voor de mondelinge proef en aldus voor het vergelijkend examen voor de selectie van juridisch adviseur voor de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (selectienummer ANG09029) (zaak gekend onder het nummer G/A.195.784/IX-6754). In voormelde zaak heeft de verwerende partij op 4 juni 2010 een memorie van antwoord en een administratief dossier neergelegd, waarbij ook de casus en de door de verzoeker neergelegde voorbereiding werden gevoegd. Voor zover als nodig legt zij nogmaals dit dossier neer als bijlage bij de memorie van antwoord in de thans voorliggende zaak. De verwerende partij stelt dat,

aangezien er geen documenten bestaan met vragen, typeantwoorden of een correctierooster, deze ook niet aan het administratief dossier kunnen worden toegevoegd. Zij verduidelijkt dat het ontbreken van deze documenten wordt verklaard door het feit dat het gesprek over de gevalstudie bestemd was om de generieke competenties, de motivatie en de affiniteit van de kandidaten te meten. Voorts bestaat er geen rapport in extenso van de postbakoefening omdat dergelijk feedbackrapport niet meer wordt opgesteld door de verwerende partij maar wel wordt op 6 november 2009 aan de verzoeker het resultaat overgemaakt dat hij behaalde op de postbakoefening. Op 18 januari 2010 maakt de verwerende partij aan de verzoeker een gedetailleerd verslag over van zijn resultaten behaald op de verschillende onderdelen van de postbakoefening, zodat de verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de evaluaties op de onderdelen van deze proef. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft bij onderhavig beroep en werpt desbetreffend een exceptie van niet ontvankelijkheid op.

5. De verzoeker repliceert hierop dat hij wel degelijk belang heeft en dat het voorleggen van de gevraagde stukken (waaronder de slides van de presentatie zoals de verzoeker deze heeft bewerkt en zijn schriftelijke voorbereiding met aantekeningen van de juryleden waaruit blijkt dat de antwoorden onjuist of onvolledig zijn) noodzakelijk is omdat hij de motivatiefiche niet op haar waarachtigheid kan controleren, inzonderheid waar deze verwijst naar onderdelen van de casus, terwijl hij de casus nochtans volledig en correct in al zijn onderdelen heeft toegelicht. De verzoeker meent voorts dat de verwerende partij slechts gedeeltelijk tegemoet komt aan zijn verzoek tot inzage en dat bepaalde stukken niet de originele stukken zijn. Hij meent dat er typeantwoorden en correctieroosters moeten bestaan aangezien de motivatiefiche een beoordeling bevat en zijn antwoorden naast modelantwoorden moeten kunnen worden gelegd om een beoordeling op juistheid en volledigheid, uitgedrukt met “+, +/- of –” en/of cijfers te verantwoorden.

Beoordeling

6. Het belang dat de verzoeker bij de thans voorliggende vordering heeft, is dat hem inzage wordt verleend van alle door hem gevraagde stukken. De verklaring die de verwerende partij in haar memorie van antwoord en in haar brief van 4 mei 2011 geeft voor het niet voorleggen van bepaalde stukken, hangt samen met de motivering van de bestreden beslissing en derhalve met het onderzoek van de middelen.

Aan de verzoeker kan dan ook geen belang worden ontzegd bij de onderhavige vordering tot nietigverklaring.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 32 van de Gecoördineerde Grondwet en van de artikelen 4, 5, 6, 7, 8 en 9 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, doordat uit de bestreden beslissing blijkt dat hem om een ongerechtvaardigde reden, meer bepaald het auteursrecht, de toegang tot zijn volledig dossier en de inzage en afschrift van zijn volledig dossier (in het bijzonder van de casus, de vragen, de schriftelijke voorbereiding van de verzoeker, de typeantwoorden, de correctieroosters en de documenten in extenso aangaande de postbakoefening) worden geweigerd. De verzoeker meent dat de mondeling opgegeven reden om hem inzage en een afschrift te weigeren, meer bepaald het auteursrecht, door de verwerende partij niet kan worden ingeroepen daar de auteur van de bestuursdocumenten een overheid is. Hij wijst erop dat dit reeds meermaals werd

bevestigd door de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten. De verzoeker stelt dat in het dossier met documenten dat hem werd overhandigd op 23 februari 2010 een motivatiefiche is gevoegd die hij niet op zijn waarachtigheid kan controleren, meer in het bijzonder wat de beoordeling van de casus betreft. Hij is dan ook van oordeel dat hij de oplossing op de verschillende vragen thans niet kan controleren omdat hij de gevraagde documenten niet heeft kunnen consulteren.

8. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat “het mondeling inroepen van het auteursrecht om het afleveren van een kopie te weigeren als het auteursrecht bij de overheid berust, een onverantwoorde uitholling betekent van het recht van toegang dat aan eenieder wordt toegekend en aldus een niet afdoende motivering uitmaakt”. De verzoeker stelt nogmaals dat de overheid, wanneer zij zelf de titularis van het auteursrecht is, dit volgens de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten niet mag inroepen om de toegang tot bestuursdocumenten te beperken.

9. De verwerende partij voert geen verweer ten gronde in haar memorie van antwoord.

10. De verzoeker verwijst, wat het eerste middel betreft, in zijn memorie van wederantwoord nog naar het jaarverslag 2009 van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten en naar het jaarverslag 2009 van de federale ombudsman. Hij ziet geen enkele weigeringsgrond in hoofde van Selor om tijdens de inzageverrichting van 23 februari 2010 te weigeren alle door hem gevraagde documenten voor te leggen.

11. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de ontbrekende documenten waarvan hij de voorlegging vraagt, wel degelijk bestaan.

Beoordeling

12. De openbaarheid van bestuursdocumenten is een door artikel 32 van de Grondwet gewaarborgd fundamenteel recht. Het grondwettelijk karakter van het recht houdt in dat de openbaarheid de regel is en de uitzonderingen restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

Het grondwettelijk recht van openbaarheid van bestuursdocumenten heeft op federaal niveau een neerslag gekregen in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De artikelen 4 en volgende van deze wet regelen de passieve openbaarheid, dit is het recht op het raadplegen van een bestuursdocument. Artikel 6 van deze wet somt de “verplichte” uitzonderingsgronden op waarbij de openbaarmaking kan worden geweigerd, vermits het belang van de openbaarheid in conflict kan komen met andere fundamentele belangen. De opsomming in artikel 6 van de weigeringsgronden vormen uitzonderingen op het grondwettelijk recht van openbaarheid, zodat deze opsomming limitatief is en de uitzonderingsgronden restrictief moeten geïnterpreteerd worden.

Indien het bestuur weigert om inzage te verlenen of een afschrift af te geven van een bestuursdocument op grond van een verplichte uitzonderingsgrond, moet het bestuur dit in concreto motiveren.

Krachtens de motiveringsplicht moeten voor elke administratieve rechtshandeling aanvaardbare motieven bestaan die berusten op werkelijk bestaande feiten. De uitzonderingen op het recht om een bestuursdocument in te zien en er een afschrift van te krijgen, moeten als uitzonderingen op een algemene regel beperkend worden uitgelegd en concreet worden verantwoord.

Het begrip bestuursdocument waarop de openbaarheid betrekking heeft, wordt door artikel 1, tweede lid, 2°, van de wet van 11 april 1994

gedefinieerd als “alle informatie, in welke vorm ook, waarover een administratieve overheid beschikt”. De door de verzoeker gevraagde documenten (meer bepaald de casus, de vragen, zijn schriftelijke voorbereiding, de typeantwoorden en de correctieroosters, alsook de documenten in extenso aangaande de postbakoefening) maken bestuursdocumenten uit.

Opdat de overheid de inzage zou kunnen weigeren, is logischerwijze vereist dat er een raadpleegbaar bestuursdocument bestaat. Dit stelt ook de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten uitdrukkelijk in haar advies van 8 maart 2010. Zij schrijft meer bepaald het volgende: “Vooreerst wenst de Commissie erop te wijzen dat het recht van toegang tot bestuursdocumenten enkel betrekking heeft op bestaande bestuursdocumenten. SELOR kan op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur er niet toe verplicht worden nog niet bestaande documenten tot stand te brengen.”. In casu blijkt uit wat volgt dat de door de verzoeker gevraagde documenten hetzij bij het administratief dossier zijn gevoegd en aldus raadpleegbaar zijn, hetzij niet (meer) bestaan.

Wat de casus en de schriftelijke voorbereiding ervan door de verzoeker betreft, blijkt dat deze documenten zich in het administratief dossier bevinden. Het betreft meer bepaald de stukken 10 en 29 van het administratief dossier. In de mate dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord vraagt om de inzage van “de casus (met o.a. slides van een presentatie, zoals bewerkt met handgeschreven opmerkingen van de verzoeker)”, blijkt uit de brief van 11 mei 2011 van de verwerende partij dat de slides en de casus die de kandidaten gebruiken tijdens hun schriftelijke voorbereiding niet worden bijgehouden, zodat de casus die door de verzoeker werd bewerkt op het examen van 27 november 2009 niet meer bestaat. Uit niets blijkt -en de verzoeker toont niet aan- dat op de verwerende partij de verplichting rust om deze documenten bij te houden voor elke kandidaat en voor elk door haar georganiseerd examen en in het bijzonder voor het examen voor de selectie van juridisch adviseur voor de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (selectienummer ANG09029). Voor zover de verzoeker stelt dat

hij op deze casus en slides de duur van de mondelinge proef zou hebben aangepast naar 65 minuten en naast en in de rand van diverse slides de cijfers 1, 2, 3 en 4 zou hebben vermeld als verwijzing naar de antwoorden op de verschillende vragen van de casus, betekent zulks niet dat deze vermeldingen overeenstemmen met wat de verzoeker ook effectief mondeling heeft uiteengezet. Wat de schriftelijke voorbereiding betreft, blijkt uit voormelde brief van 4 mei 2011 van de verwerende partij voorts dat deze volledig is, vermits de selectiecommissie haar aantekeningen op de motivatiefiche maakt en niet op de schriftelijke voorbereiding van de kandidaten. Er is geen enkele reden voorhanden om aan te nemen dat dit niet zo is -en de verzoeker toont dit ook niet aan-, vermits een schriftelijke voorbereiding slechts een ondersteunend document is ter voorbereiding van de mondelinge uiteenzetting, doch niet noodzakelijk de exacte weergave is van wat de kandidaat effectief mondeling uiteenzet.

Wat de vragen, gesteld tijdens het interview, de typeantwoorden en correctieroosters betreft, wordt vastgesteld dat deze documenten niet blijken te bestaan. De verwerende partij verduidelijkt in haar memorie van antwoord dat het ontbreken van deze documenten wordt verklaard door het feit dat het gesprek over de gevalstudie ertoe dient de generieke competenties, de motivatie en de affiniteit van de kandidaten met het werkterrein te meten. De verzoeker toont niet aan dat op de verwerende partij de verplichting rust om vragen, typeantwoorden en/of correctieroosters te maken betreffende het door hem afgelegde examen, temeer daar blijkens het selectiereglement en de motivatiefiche met de casus niet naar de intrinsieke kennis van de kandidaat wordt gepolst, maar wel naar de vereiste generieke competenties, de motivatie en affiniteit met het werkterrein. Aangezien de verwerende partij niet over de door de verzoeker gevraagde documenten beschikt, kon zij er ook geen inzage en afschrift van geven. In het administratief dossier bevindt zich wel de casus tot voorbereiding op het interview en de vier vragen die betrekking hebben op de werking van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid.

Wat de door de verzoeker gevraagde “documenten in extenso aangaande de postbakoefening” betreft, stelt de verwerende partij in haar memorie van antwoord dat dergelijk feedbackrapport als dusdanig niet meer wordt opgesteld door de verwerende partij maar wel in een brief aan de postulerende kandidaat wordt toegestuurd. Dit rapport werd blijkens het administratief dossier bij schrijven van 18 januari 2010 aan de verzoeker overgemaakt, zodat de verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van dit rapport. Voor het overige blijkt niet -en de verzoeker toont evenmin aan- dat de verwerende partij bepaalde documenten zou weigeren voor te leggen omwille van het erop rustende auteursrecht.

De stilzwijgende weigeringsbeslissing moet evenwel kunnen steunen op in rechte aanvaardbare motieven, die uit het administratief dossier moeten blijken. Uit wat voorafgaat blijkt dat de documenten die niet werden voorgelegd en waarvan de verzoeker de inzage wenst, zich niet in het administratief dossier bevinden omdat ze niet bestaan. De weigering is derhalve vervat in het feit dat de gevraagde documenten niet bestaan. Deze reden is afdoende om de inzage te “weigeren”.

13. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

14. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het fairplay-beginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, doordat hij in het verkrijgen van zijn inzagerecht gehinderd wordt door het achterhouden van gegevens en het toepassen van een vertragingstactiek, doordat de verwerende partij aldus heeft willen beletten dat hij met kennis van zaken een beroep zou instellen bij de Raad van State tegen de beslissing waarbij hij niet geslaagd wordt verklaard in het examen van juridisch

adviseur voor de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid en doordat hij op onfaire en onredelijke wijze wordt behandeld door een manifeste, ongemotiveerde en obstinate weigering om inzage en afschrift te verlenen van de casus, de vragen, zijn schriftelijke voorbereiding, de typeantwoorden en de correctieoosters, en doordat de verwerende partij het advies van 8 maart 2010 van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten gewoon naast zich neerlegt. De verzoeker stelt dat tijdens de inzage op 23 februari 2010 doelbewust gegevens werden achtergehouden en dat de verwerende partij niet antwoordt op zijn verzoek tot heroverweging, zelfs niet na het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten. Het unfair karakter van de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoeker uit de ongemotiveerde en verkeerdelijk gemotiveerde weigering van Selor om inzage en een afschrift te verlenen van de casus, de vragen, zijn schriftelijke voorbereiding, de typeantwoorden en de correctieoosters en tevens uit het naast zich neerleggen van het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten. Het niet voorleggen bij de inzageverrichting van de gevraagde stukken kan volgens de verzoeker bezwaarlijk in overeenstemming worden gebracht met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het voorleggen van de door hem gevraagde stukken heeft nochtans wel degelijk zin wanneer daaruit onbetwistbaar blijkt of zal blijken dat de quotering van 20 punten op 40 onredelijk is. Uit de totaal ongemotiveerde weigering van Selor om inzage en een afschrift te verlenen van de door hem gevraagde stukken en uit het gewoon naast zich neerleggen van het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten blijkt volgens de verzoeker eveneens het onredelijk karakter van de bestreden beslissing.

15. De verwerende partij voert geen verweer ten gronde in haar memorie van antwoord.

16. De verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord bondig het middel en verwijst nog naar het jaarverslag 2009 van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten en naar het jaarverslag 2009 van de federale ombudsman. Hij ziet geen enkele

weigeringsgrond in hoofde van Selor om tijdens de inzageverrichting op 23 februari 2010 te weigeren alle door de verzoeker gevraagde documenten voor te leggen.

Beoordeling

17. Voor zover de verzoeker het unfair karakter van de bestreden beslissing en een schending van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel afleidt uit de omstandigheid dat de verwerende partij de vragen, de typeantwoorden en de correctieroosters niet voorlegt, blijkt uit het administratief dossier dat deze documenten niet bestaan. De verzoeker toont niet aan dat op de verwerende partij de verplichting zou rusten om voor de selectie van juridisch adviseur voor de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (selectienummer ANG09029) vragen, typeantwoorden en correctieroosters op te maken en/of bij te houden. Zoals reeds werd vastgesteld, blijken de door de verzoeker gevraagde documenten niet te bestaan, zodat de verwerende partij ook geen inzage kon geven van deze documenten. Wat de casus en verzoekers schriftelijke voorbereiding betreft, blijken deze zich in het administratief dossier te bevinden. Wat de “documenten in extenso aangaande de postbakoefening” betreft, werd reeds opgemerkt dat de verzoeker bij schrijven van 18 januari 2010 feedback heeft gekregen omtrent voormelde postbakoefening. Hij toont niet aan dat deze feedback onvoldoende is om hem in kennis te stellen van de motieven omtrent de postbakoefening noch dat op de verwerende partij de verplichting rust om “documenten in extenso” op te maken.

De verzoeker voert voorts aan dat de onredelijkheid van de bestreden beslissing blijkt uit de niet gemotiveerde weigering om inzage en een afschrift te verlenen van de door hem gevraagde documenten. Het onredelijk karakter van de bestreden beslissing wordt volgens hem voorts geaccentueerd door het gewoon naast zich neerleggen van het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten. Wanneer documenten niet bestaan (zoals in casu de vragen, de typeantwoorden en de correctieroosters), kan

de verwerende partij er ook geen inzage van verlenen. Zoals bij de analyse van het eerste middel reeds werd opgemerkt, moet evenwel ook de stilzwijgende weigering kunnen steunen op in rechte aanvaardbare motieven, die uit het administratief dossier moeten blijken. In onderhavig geval blijkt dat de documenten waarvan de verzoeker de inzage wenst, zich niet in het administratief dossier bevinden omdat ze niet bestaan. De weigering is derhalve vervat in het feit dat de gevraagde documenten niet bestaan. De verwerende partij legt dan ook het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten niet naast zich neer, daar in dit advies uitdrukkelijk wordt gesteld dat het recht van toegang tot bestuursdocumenten enkel betrekking heeft op bestaande documenten. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten onredelijk te hebben gehandeld. Wat de overige door de verzoeker gevraagde documenten (meer bepaald de casus, verzoekers schriftelijke voorbereiding ervan en de documenten in extenso aangaande de postbakoefening) betreft, kan worden verwezen naar wat hieromtrent hierboven reeds werd gesteld.

18. Het derde middel is niet gegrond.

VI. Anonimisering

19. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

20. De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche